

РЕШЕНИЕ

№ 3058

гр. София, 09.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 24.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **1741** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 – 161 ДОПК.

Образувано е по жалба на Н. И. Б., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], вх.А, ет.5, ап.13, срещу Ревизионен акт (РА) №Р-22221022001995-091-001/28.09.2022 г., издаден от С. Й. Г. – орган, възложил ревизията, и А. В. Д. – ръководител на ревизията, потвърден и изменен с Решение № 1920 от 07.12.2022 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ДОДОП) [населено място], поправено с Решение № 34/10.01.2023 г. на директора на ДОДОП С., относно установени задължения по Закона за данъка върху добавената стойност в размер на 3597.98 лв. главница и начислени лихви за забава в размер на 281.62 лв., общо в размер на 3 879.60 лв.

Жалбоподателката излага доводи за незаконосъобразност на оспорения ревизионен акт поради неправилно приложение на закона. Поддържа, че осъществява дейност по отдаване под наем на свои, собствени недвижими имоти в качеството си на физическо лице, а не като регистриран едноличен търговец (ЕТ) с фирма „П. С. – Н. Б.“, ЕИК[ЕИК], при което тези сделки не били в изпълнение на търговска дейност, а приходите от наем на физическото лице били декларирани и обложени по реда на ЗДДФЛ. При достигане на определения праг за регистрация по ЗДДС, физическото лице Б. подала искане за регистрация по ЗДДС, по което бил издаден акт за регистрация № 220422103273765/15.10.2021 г. на физическото лице, а не на ЕТ. Органите по приходите не изпълнили законовото си задължение като не присвоили на физическото лице данъчен номер по ЗДДС. Такъв номер не бил вписан,

нито в акта за регистрация, нито в друг данъчен документ. Това я лишило от възможността да издава надлежни данъчни документи, вкл. данъчни декларации по ЗДДС и данъчни фактури. Оспорва разбирането на приходните органи за припокриване между физическо лице и ЕТ, тъй като съществувала разлика между имуществото на физическото лице за лични, граждански цели и за търговска дейност, вкл. по аргумент от чл.3, ал.2 от ЗДДС. Вместо това, данъчен номер по ЗДДС бил присвоен на ЕТ, генериран от неговия ЕИК, което му вменявало задължение да изготвя и подава декларации по ЗДДС. Неприсвояването на данъчен номер на физическото лице (ФЛ) било нарушение от страна на приходните органи, а не недобросъвестно поведение на данъчнозадълженото лице (ДЗЛ). Визира процесуални нарушения на чл.2, ал.1, чл.3, ал.1 и ал.2 и чл.37, ал.1 ДОПК. Претендира за отмяна на акта и присъждане на сторените разности.

Ответникът Директор на ДОДОП [населено място] оспорва жалбата чрез юрк. И.. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221022001995-020-001 от 20.04.2022 г., издадена от С. Й. Г. - началник сектор “Ревизии” в отдел „Ревизии“ в Дирекция “Контрол” на ТД на НАП гр.В., е възложено извършването на данъчна ревизия на жалбоподателката Н. И. Б. от органи по приходите А. В. Д. (ръководител на ревизията) и Н. С. А. за определяне на данъчните ѝ задължения по ЗДДС за данъчни периоди от 07.09.2021 г. до 28.02.2022 г. в тримесечен срок, считано от датата на връчване на ЗВР на 28.04.2022 г. съобразно чл.114, ал.1 ДОПК, т.е. в срок до 28.07.2022 г. Със ЗИД на ЗВР от 22.07.2022 г. е удължен срокът на ревизията съобразно чл.114, ал.2 ДОПК до 26.08.2022 г. Заповедите са издадени във формата по чл.113, ал.1 ДОПК и са връчени на задълженото лице по електронен път.

За доказване компетентността на възложителя на ревизията ответникът е представил Заповед № З-ЦУ-3287 от 08.11.2021 г. на Г. Д. – заместник изпълнителен директор на НАП, с която на основание чл.12, ал.6 ДОПК са определени органи по приходите, за които не се прилагат правилата на чл.7, ал.1 и чл.8 от ДОПК. Последните разпоредби на ДОПК уреждат компетентността на органите по приходите – обща по чл.7, ал.1 от ДОПК (актовете по този кодекс се издават от орган по приходите, съответно от публичен изпълнител, от компетентната териториална дирекция) и териториална по чл.8, ал.1 от ДОПК.

Съгласно Тълкувателно решение № 2 от 14.05.1991 г. по гр. д. № 2/1991 г., ОСГК на ВС: Административният орган трябва да е компетентен по материя, по място и по степен. Съответно на това некомпетентността може да бъде материална, териториална и по степен. Издадено при действието на З., посоченото ТР № 2/1991 г. възприема разбирането, че „при определени предпоставки по-горестоящият административен орган може и сам да издаде административния акт (вж. чл. 30, ал. 3 З.). С това обаче законът е очертал едно правомощие на по-горестоящия орган, действащ като контролен в производството по обжалване на вече издаден административен акт“. Според настоящия съдебен състав, този извод в ТР № 2/1991 г. на ВС е ценен с оглед допускане на възможност за „промения“, „изменение“ на компетентността „при определени предпоставки“ в случаите – определени в закон. В подкрепа на този извод

е легалното определение за „административен орган“ по пар.1, т.1 от ДР на АПК, според което това е орган, който принадлежи към системата на изпълнителната власт, както и всеки носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон. Компетентността на административният орган е законово призната способност на даден орган да издаде точно определен административен акт - по материя, по място и по степен. След като тя произтича от закона, то отново законов нормативен акт може да уреди конкретни хипотези на промяна на компетентността. Такава законова разпоредба е чл.10, ал.9 от ЗНАП, в сила от 01.01.2021 г., според която при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции изпълнителният директор или оправомощено от него лице може със заповед да нареди служители от една териториална дирекция да осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на чл.8 ДОПК компетентни са органите на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа. Очевидно се касае до законоустановена възможност за промяна на териториалната компетентност по чл.8, ал.1 ДОПК и възлагането ѝ на органи от „некомпетентна“ по чл.8, ал.1 от ДОПК териториална дирекция.

Тази възможност безспорно е приложима към ревизионното производство, в което разпоредбата на чл.112, ал.2, т.1 ДОПК урежда компетентност на възложителите на ревизията, определена от териториалния директор на компетентната териториална дирекция. Няма спор, че съгласно чл.8, ал.1, т.1 от ДОПК компетентна ТД на НАП в случая е в [населено място]. Именно посочената териториална компетентност е променена в процесната ревизия на основание законната възможност по чл.10, ал.9 ЗНАП. Това е сторено със Заповед № 3-ЦУ-3287 от 08.11.2021 г. на Г. Д. – заместник изпълнителен директор на НАП, чиято компетентност произтича от Заповед №3-ЦУ-ОПР-9/21.05.2021 г. на изп. директор на НАП. В допълнение, със Заповед № 3-ЦУ-663/19.04.2021 г. на Г. Д. – заместник изпълнителен директор на НАП и приложението към нея териториалната компетентност в конкретното ревизионно производство на Н. И. Б. е иззета от ТД на НАП С. и възложена на ТД на НАП В.. Възложителят на ревизията С. Й. Г. е орган по приходите, посочен в Заповед № 3-ЦУ-3287 от 08.11.2021 г. като такъв, спрямо когото не се прилагат правилата по чл.7 и чл.8, ал.1 от ДОПК. Приложена е Заповед № РД-01-787 от 08.11.2021 г. на директора на ТД на НАП С., с което по Раздел I, т.5 С. Й. Г. – началник сектор „Ревизии“, в отдел „Ревизии“ на дирекция „Контрол“ в ТД на НАП В. е определена за орган по приходите, притежаващ компетентност по чл.112, ал.2, т.1 от ДОПК за възлагане на ревизии.

По изложените съображения и при изпълнение на визираните законови предпоставки съдът приема, че процесната ревизия е възложена от компетентен териториален орган по приходите.

Валидността на електронните подписи на приходните органи, подписали ЗВР, РД и РА, се установява от представените от ответника удостоверения на л.54-58 от делото, поради което съдът приема, че документите са подписани с валидни квалифицирани електронни подписи. Доказателствата не са оспорени от противната страна, вкл. по реда на чл.184 ГПК.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221022001995-092-001 от 09.09.2022 г., срещу който е подадено писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК, заведено с вх. №5900698/26.09.2022 г. Възражението е обсъдено при издаване на ревизионния акт и преценено като

неоснователно.

Ревизията приключва с Ревизионен акт /РА/ №Р-22221022001995-091-001 от 28.09.2022 г., издаден от С. Й. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. – орган, възложил ревизията, и А. В. Д., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП В. – ръководител на ревизията.

С ревизионния акт на задълженото лице са установени задължения за ДДС в размер на 5111,93 лв. и съответните лихви за забава в общ размер на 369,28 лв., включително за периода от 07.09.2021 г. до 15.10.2021 г. /от датата, на която е надвишен оборотът за регистрация, до датата, на която е регистрирано от органа по приходите/ в резултат на начислен на основание чл. 102, ал. 4 от ЗДДС данък върху добавена стойност.

С Протокол №1447260/05.09.2022 г. са приобщени събраните доказателства при извършената проверка за регистрация по ЗДДС, приключила с Акт за регистрация по ЗДДС №220422103273765 от 15.10.2021 г.; проверка за deregистрация по ЗДДС, приключила с Акт за deregистрация по ЗДДС №220992200187887 от 18.01.2022 г. и проверка за регистрация по ЗДДС, приключила с Отказ за регистрация №221022200910602 от 15.02.2022 г.

С Протокол №Р-22221022001995ППД-001 от 05.09.2022 г. са присъединени доказателствата, събрани при извършена проверка за установяване на факти и обстоятелства УИН П-22221021204211, приключила с Протокол №П-22221021204211-073-001 от 23.03.2022 г.

В хода на ревизията е установено, че жалбоподателката е получавала доходи от наем на недвижими имоти. Във връзка с достигнат облагаем оборот в размер на 55926,15 лв. за периодите от м. 10.2020 г. до м. 09.2021 г. задълженото лице е подало заявление за регистрация по ЗДДС вх. №223912103136242 от 1.10.2021 г. Извършена е проверка, приключила с издаването на Акт за регистрация по ЗДДС №220422103273765 от 15.10.2021 г., връчен на жалбоподателката на същата дата.

В акта за регистрация е посочено, че Н. И. Б. е данъчно задължено лице, съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗДДС, което извършва независима икономическа дейност. Съгласно представените документи от задълженото лице и след извършена справка в информационния масив на НАП е установено че Н. И. Б. е реализирала облагаем оборот от отдаване под наем на недвижими имоти в размер на 55253,00 лв. за периода от 01.10.2020 г. до 31.08.2021 г., поради което за нея възникнало задължение за подаване на заявление за регистрация по ЗДДС в срок до 07.09.2021 г. Във връзка с неподаването в срок на заявление за регистрация по ЗДДС, на жалбоподателката е изпратена Покана изх.№94-Н-355/15.10.2021 г., в която е посочено, че за периода от 21.09.2021 г. /датата, на която е надвишен оборотът за регистрация/ до датата на фактическата регистрация по ЗДДС лицето следва да начисли ДДС, като издаде данъчен документ по чл. 117, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, в който да се посочи данъка на отделен ред, както и че в срок до 14.11.2021 г. /срокът за подаване на СД по ЗДДС за първия данъчен период/ следва да отрази в дневника за продажбите издаденият протокол по чл. 117, ал. 1, т. 1 от ЗДДС.

Установено е, че ДЗЛ не е изпълнило горепосочените задължения, не е подало и справки-декларации по ЗДДС за данъчни периоди м. 10.2021 г., м. 11.2021 г. и м. 12.2021 г. с обяснението, че след връчването на Акт за регистрация по ЗДДС №220422103273765 от 15.10.2021 г. Н. И. Б. е оспорила така издадения акт с мотива, че регистриран по ЗДДС е ЕТ „П.-С., Н. Б.“, а не физическото лице.

С оглед факта, че жалбоподателката системно не е подавала СД по ЗДДС за данъчни

периоди м. 10.2021 г., м. 11.2021 г. и м. 12.2021 г. на основание чл. 176, т. 3 от ЗДДС, същата е deregистрирана с Акт за deregистрация по ЗДДС №220992200187887 от 18.01.2022 г. Няма данни актът за deregистрация да е бил обжалван, поради което следва да се приеме, че същият е влязъл в сила.

Съгласно дадени от жалбоподателката писмени обяснения, след изтичане на 14-дневния срок за оспорване на АДЗДДС №220992200187887 от 18.01.2022 г. задълженото лице е подало Заявление за регистрация по ЗДДС вх. №223912200682931/02.02.2022 г. В отговор на така подаденото заявление от орган по приходите при ТД на НАП С. е постановен Отказ за регистрация по ЗДДС №221022200910602 от 15.02.2022 г. Отказът е мотивиран с аргумента, че не са отпаднали основанията за deregистрация по чл. 176, т. 3 от ЗДДС, а именно продължава да е налице системно неизпълнение на задълженията по чл. 124 и чл. 125 от ЗДДС.

Жалбоподателката е оспорила отказа за регистрация по ЗДДС пред горестоящата инстанция. С Решение №695/05.05.2022 г. директорът на дирекция ОДОП С. е потвърдил като законосъобразен направения отказ за регистрация по ЗДДС.

След подадена жалба до АССГ срещу отказа за регистрация, с Решение №5975/19.10.2022 г. АССГ С., първо отделение, 65 състав е отхвърлил жалбата на Н. И. Б. против Отказ за регистрация по ЗДДС №221022200910602 от 15.02.2022 г., потвърден с Решение №695 от 05.05.2022 г. директора на дирекция ОДОП С..

При така установената фактическа обстановка и след анализ на събраните доказателства в различните контроли производства органите по приходите са заключили, че Н. И. Б. има реализиран облагаем оборот по ЗДДС към 31.08.2021 г. за последните 12 месеца преди текущия в размер на 55253,00 лв., поради което на основание чл. 102, ал. 4 от ЗДДС дължи данък за всички доставки от датата, на която е надвишен оборотът за регистрация – 21.09.2021 г., до датата, на която е регистрирана от органа по приходите – 15.10.2021 г. Предвид изложеното и на посоченото правно основание за периода от 21.09.2021 г. до 14.10.2021 г. е начислен ДДС в общ размер на 871,86 лв.

За останалите периоди, през които жалбоподателката не е подавала справки-декларации, независимо че е била регистрирана по ЗДДС, издателите на оспорвания акт са начислили данък на основание чл. 86 във връзка с чл. 67, ал. 1 и ал. 2, и чл. 25, ал. 4 от ЗДДС.

Ревизионният акт е връчен електронно на 28.09.2022 г. и оспорен по административен ред с жалба вх. № 94-Н-362 от 12.10.2022 г. Срокът за произнасяне по чл.155, ал.1, вр. чл.146 ДОПК, е до 18.12.2022 г. В този срок е постановено Решение № 1920 от 07.12.2022 г. на директора на ДОДОП С., с което РА частично е отменен, изменен и потвърден.

Решаващият орган е взел предвид, че в диспозитивната част на АРЗДДС №220422103273765/15.10.2021 г. изрично е посочено, че на регистрация подлежи Н. И. Б., ЕГН [ЕГН], в качеството си на физическо лице, а не едноличният търговец, както твърди самата тя. Изложил е мотиви, че едноличният търговец не представлява отделен и независим данъчен субект, различен от физическото лице, като не съществува отделна и независима правосубектност между него физическото лице, което го е регистрирало по реда на Търговския закон /ТЗ/. По тези съображения са приети за неоснователни възраженията на задълженото лице, че неправилно по ЗДДС е регистриран едноличният търговец и незаконосъобразно са му установени

задължения по ЗДДС, тъй като физическото лице и едноличният търговец не могат да се разграничат като два отделни субекта. Споделил е крайния правен извод на органите по приходите, че Н. И. Б. има качеството на задължено лице по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗДДС и след достигане на оборота за регистрация по ЗДДС дължи данък за извършените от нея облагаеми доставки.

Горестоящата инстанция е констатира, че органите по приходите не са отчели факта, че считано от 18.01.2022 г. Н. И. Б. е служебно дерегистрирана по ЗДДС на основание чл. 176, т. 3 от ЗДДС поради системно неизпълнение на задълженията. По тази причина тя не е имала задължение да начислява данък върху добавената стойност за извършваните от нея доставки, но от друга страна е налице и законова забрана да извършва такова начисляване поради липсата на регистрация по ЗДДС. Предвид изложеното, РА се явявал незаконосъобразен в частта на начисления данък и установените задължения по ЗДДС за периодите след 18.01.2022 г. С ревизионния акт за периода след 18.01.2022 г. е начислен ДДС в размер на 563,01 лв., а за м. 02.2022 г. ДДС в размер на 950,94 лв. В тези части ревизионният акт се явява издаден в нарушение на материалния данъчен закон и е отменен като незаконосъобразен, съответно – изменен за данъчен период м.януари 2022 г.

Решение № 1920 от 07.12.2022 г. на ДОДОП С. е връчено на 10.01.2023 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена по пощата на 23.01.2023 г. - в срока по чл.156, ал.1 ДОПК, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

При служебната проверка по чл.160, ал.2 ДОПК съдът констатира, че оспореният ревизионен акт е издаден от компетентни по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.3 ДОПК органи по приходите и при спазване на установената форма по чл.120, ал.1 ДОПК. Липсват данни за допуснати в хода на ревизионното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати приходните органи биха постановили акт в различен смисъл. Твърденията на жалбоподателката за нарушения на чл.2, ал. ДОПК, чл.3, ал.1 и ал.2 от ДОПК и чл.37, ал.1 от ДОПК, освен словесни, не се установяват от доказателствата по делото. Основните възражения на засегнатото лице касаят приложението на материалния закон, което определят спорът между страните като изцяло материалноправен относно наличие на основание по чл. 102, ал. 4 от ЗДДС за начисляване на данък за всички доставки за периода на регистрация на ДЗЛ по ЗДДС, а относно периодите, през които жалбоподателката не е подавала справки-декларации, независимо че е била регистрирана по ЗДДС - на основание чл. 86, вр. чл. 67, ал. 1 и ал. 2, и чл. 25, ал. 4 от ЗДДС.

Правилен и обоснован е изводът на приходните органи, че осъществяваната от Н. И. Б. дейност по редовно, регулярно, възмездно отдаване под наем на собствени на физическото лице недвижими имоти, срещу което е реализирала доходи от наем, я определя като ДЗЛ по смисъла на чл.3, ал.1 от ЗДДС - всяко лице, което извършва независима икономическа дейност, без значение от целите и резултатите от нея. Понятието "икономическа дейност" е разяснено

в Решение на СЕС от 03.12.2015 г. по дело C-301/14 Pfothenhilfe-Ungarn: "В това отношение трябва в самото начало да се отбележи, че Регламент № 1/2005 не пояснява обхвата на понятието "икономическа дейност". При липса на определение в правото на Съюза това понятие трябва да се тълкува с оглед по-специално на контекста, в който е използвано, и на целите, преследвани от законодателя на Съюза (вж. в този смисъл решение Szatmári Malom, C-135/13, EU:C:2014:327, т. 31 и цитираната съдебна практика). Съгласно постоянната практика на Съда вносът на стоки или предоставянето на услуги срещу възнаграждение трябва да се считат за икономическа дейност по смисъла на Договора (вж. в този смисъл решения Schindler, C-275/92, EU:C:1994:119, т. 19, Меса-Medina и Majcen/Комисия, C-519/04 P, EU:C:2006:492, т. 22 и 23 и Olympique Lyonnais, C-325/08, EU:C:2010:143, т. 27 и 28). Определящият фактор, който позволява да се приеме, че дадена дейност има икономически характер, е *фактът, че тя не трябва да се упражнява безвъзмездно* (вж. в този смисъл решение Jundt, C-281/06, EU:C:2007:816, т. 32). За да се квалифицира дадена дейност като "икономическа", обаче не е необходимо тя да се упражнява с цел реализиране на печалба (вж. в този смисъл решения Smits и Peerbooms, C-157/99, EU:C:2001:404, т. 50 и 52 и Jundt, C-281/06, EU:C:2007:816, т. 33).

В случая, възмездният характер на упражняваната дейност не се оспорва от жалбоподателката и същата правилно е определена като ДЗЛ по ЗДДС. Неоснователни са доводите ѝ за разлика между търговска дейност на търговец, регистриран като такъв по Търговския закон, и независимата икономическа дейност на физическо лице. Тук е мястото да се посочи, че визираната в чл.3, ал.2, изр.2 от ЗДДС дейност, която се извършва редовно или по занятие срещу възнаграждение, включително експлоатацията на материално и нематериално имущество с цел получаване на редовен доход от него, не изключва търговското качество на физическо лице. Търговско качество в този случай се придобива съгласно чл.1, ал.3 от ТЗ – за търговец се смята и всяко лице, образувало предприятие, което по предмет и обем изисква неговите дела да се водят по търговски начин даже ако дейността му не е посочена в ал. 1. Некоректно е сравнението с разделността на лично и общо имущество в сферата на съпружеските отношения, тъй като при тях се акцентира на вещното право на собственост - вещните права, придобити по време на брака в резултат на съвместен принос, принадлежат общо на двамата съпрузи, независимо от това на чие име са придобити (чл.21, ал.1 от СК), респ. чл.22, ал.1 от СК относно личните вещни права.

За целите на ЗДДС се акцентира върху икономическия и възмезден характер на дадена дейност, свързана с редовно и регулярно получаване на доходи. Няма спор, че на регистрация по ЗДДС подлежи, както физическо лице, осъществяващо независима икономическа дейност, така и едноличен търговец. Съдът споделя изложените в решението на горестоящия орган мотиви относно припокриване на правосубектността между физическо лице и едноличен търговец, което е безспорно в юридическата теория и практика. Възраженията на жалбоподателката, че при регистрацията ѝ по ЗДДС като физическо лице получила идентификационен номер, идентичен с ЕИК на регистрания от нея ЕТ, не може да доведе до отпадане на задълженията ѝ за

начисляване на ДДС като физическо лице за периода на регистрацията ѝ по реализираните от нея доставки. Съдебно потвърден и безспорен е фактът, че жалбоподателката е регистрирана по ЗДДС в качеството си на физическо лице. Актовете за регистрация и дерегистрация са влезли в сила, след административно и съдебно оспорване, и не могат да бъдат ревизирани по повод проверка законосъобразността на процесния РА. Видно от приложения в преписката акт за регистрация № 220422103273765 от 15.10.2021 г. (л.359, Приложение № 2) регистрация по ЗДДС е извършена на физическото лице Н. И. Б. с посочено ЕГН [ЕГН]. Получаването на идентификационен номер по ЗДДС е технически въпрос, свързан с регистрацията по ЗДДС, който не може да доведе до законосъобразност на оспорения РА. По изложените съображения е изцяло неоснователна тезата на жалбоподателката, че актът за регистрация е издаден на ЕТ. Факт, който не се оспорва от нея е, че процесните сделки не са част от търговската дейност на ЕТ, а твърдението ѝ, че „й е присвоен данъчен номер по ЗДДС, генериран от ЕИК на регистрирания ЕТ с представка BG“ по никакъв начин не влияе на регистрацията по ЗДДС на ФЛ Н. Б.. Още по-малко това е нарушение на закона от страна на приходната администрация, което да води до законосъобразност на оспорения РА или до легално основание за ДЗЛ да не начислява ДДС и да не издава данъчни документи. Ако същата е имала възражения срещу регистрацията ѝ по ЗДДС е следвало да ги заяви по повод оспорване на акта за регистрация. В настоящия случай същият е влязъл в сила индивидуален административен акт.

Съгласно чл.86, ал.1 от ЗДДС регистрирано лице, за което данъкът е станал изискуем, е длъжно да го начисли, като:

1. издаде данъчен документ, в който посочи данъка на отделен ред;
2. включи размера на данъка при определяне на резултата за съответния данъчен период в справка-декларацията по чл. 125 за този данъчен период;
3. посочи документа по т. 1 в дневника за продажбите за съответния данъчен период.

По силата на чл.86, ал.2 от ЗДДС данъкът е дължим от регистрираното лице за данъчния период, през който е издаден данъчният документ, а в случаите, когато не е издаден такъв документ или не е издаден в срока по този закон - за данъчния период, през който данъкът е станал изискуем. Изискуемостта на доставките с периодично или непрекъснато изпълнение е уредена в чл.25, ал.4 от ЗДДС - всеки период, за който е уговорено плащане, се смята за отделна доставка и данъчното събитие за нея възниква на датата, на която плащането е станало дължимо. Данъчната основа правилно е определена съобразно чл.67, ал.2 от ЗДДС - когато при договаряне на доставката не е изрично посочено, че данъкът се дължи отделно, приема се, че той е включен в договорената цена.

Относно релевантните облагаеми доставки обосновано е съобразна разпоредбата на чл.102, ал.4 от ЗДДС, според която за определяне на данъчните задължения на лицето в случаите по чл. 96, ал. 1, изречение второ, когато е било длъжно, но не е подало заявление за регистрация в срок, се приема, че лицето дължи данък за облагаемите доставки, с които надхвърля облагаемия оборот от 50 000 лв., *от датата, на която е надвишен*

оборотът, до датата, на която е регистрирано от органа по приходите, или до датата, на която са отпаднали основанията за регистрация. За облагаемата доставка, с която се надхвърля облагаемият оборот, се дължи данък.

По изложените съображения и като са достигнали до извод за наличие на основание за начисляване на данък за всички доставки по отдаване под наем на недвижимо имущество за периода на регистрация на ДЗЛ по ЗДДС до 18.01.2022г. приходните органи са постанови оспорения РА при правилно приложение на закона. На основание чл.160, ал.1 от ДОПК е дължимо отхвърляне на оспорването. Облагането по ЗДДФЛ е на различно правно основание и не изключва наличието на задължения по ЗДДС.

При този изход на спора и на основание чл.161, ал.1 ДОПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение съобразно обжалваемия интерес в размер на 3 879.60 лв., изчислен съгласно чл.8, ал.1, вр. чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения или сума в размер на 687.96 лв.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. И. Б., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], вх.А, ет.5, ап.13, срещу Ревизионен акт №Р-22221022001995-091-001/28.09.2022 г., издаден от С. Й. Г. – орган, възложил ревизията, и А. В. Д. – ръководител на ревизията, потвърден и изменен с Решение № 1920 от 07.12.2022 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място], поправено с Решение № 34/10.01.2023 г. на директора на ДОДОП С., относно установени задължения по Закона за данъка върху добавената стойност в размер на 3597.98 лв. главница и начислени лихви за забава в размер на 281.62 лв., **общо в размер на 3 879.60 лв**

ОСЪЖДА Н. И. Б., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], вх.А, ет.5, ап.13, да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място], на основание чл.161, ал.1 ДОПК юрисконсултско възнаграждение сума в размер на 687.96 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: